

LO MESTRE TITAS

SENMANARI HUMORISTICH Y SATIRICH DE BONA MENA
DONARÀ LLISSONS CADA DISSAPTE

Se trobará en tots los kioscos y demás llochs de venta de periódichs

Número solt: 5 céntims; número atrassat: 10 céntims

SUSCRIPCIÓ

En Barcelona: semestre, 2 pesetas
» » un any, 3 »

En provincias: semestre, 2'50 pesetas
» » un any, 4'00 »

Extranger: semestre, 3 pesetas

Administració: Fontanella, 5, entressol, 1.ª — La correspondencia al Administrador

!!!.....!!!

Es tan lo que fou temuda Espanya en altres temps, que las Potencias, ab la barra més gran, quan no ab refinat cinisme, se complaühen en véurala dessangrarse.....

AVIS

Ab el present número enviem á nos-
tres corresponsals la liquidació del ac-
tual trimestre.

L' ADMINISTRADOR.

CORAL FELICITACIÓ

Nostre distingit amich, l' il·lustrat advocat y
company de redacció don Manuel Roger de Llu-
ria, ha tingut l' honor de que 'l Papa Lleó XIII
l' haja nombrat Cavaller Gran Creu de la ínclita,
real y pontificia Ordre de Sant Gregori el Magne,
ab l' ús de las condecoracions, distintius y bri-
llant uniforme de tan magna institució.

LO MESTRE TITAS li dona, per tal motiu, la més
cordial enhorabona.

PER MOLTS ANYS!

Avuy compleix un any LO MESTRE TITAS.

Un any de treballs, de penas, d' esforços, y entre
tot axó, tres ó quatre contadas alegrías. Perque, pel
qui no s' hi ha trovat, es casi be impossible figurarse
las forsas que exigeix, los disgustos que dona, la per-
severancia y voluntat que vol lo sosteniment d' un
periódich. Y si aquet periódich es católich, si es cata-
lá, si surt á Barcelona, sostenirlo entre mitj d' aquexa
societat indiferenta y viviosa, entre mitj d' aquexa
manía centralista y castellanisadora y en una ciutat
com aquexa, en que passá de 200 el número de las
publicacions, sostenirlo, dich, ab aquexas circunstan-
cias, exigeix forsas y perseverancia y voluntat en
grau molt alt.

Aquí, donchs, de la gratitut que devém al Director
de LO MESTRE TITAS tots los católichs, carlistas y
verdaders catalanistas.

Jove, simpátich, atractiu, no per axó mereix menos
nostre més gran agrahiment. Grans sacrificis ha fet;
peró, al ferlos, sens dupte es recordará de que Dèu
promet el cent per hú al que per una causa santa es
sacrifica.....

**

Pro la benedicció de Dèu ja s' ha comensat á veu-
rer aquex mateix any. Mentres periódichs, purament
catalanistas, que contavan bastants anys de vida, han
fet l' últim badall; mentres publicacions, purament
católicas, que contavan ab bastantas simpatías, han
mort; mentres hasta algun setmanari carlista, molt
il·lustrat y molt ben escrit, ha dexat de publicarse,
LO MESTRE TITAS, vent en popa, ha tirat, en aquex
any, arrels bastant fondas pera que sia en poch temps
arbre colossal, de sombra vivificadora y fruits abun-
dantíssims.

Crescut es lo número d' exemplars que tira, grans
las simpatías ab que conta, numerosos los "pedidos,"
que li fan; y si ara es axís, quant no ha entrat encara
en bastants pobles de Catalunya, esperém que crexe-
rá molt més quant tots los católichs y carlistas y ca-
talanistas s' hi suscriuin.

**

Perque han d' estar convenuts que es *deber* seu el
ferho. Demostrat está que avuy la millor trona, la
tribuna més alta, es la premsa. Ella fa y desfá las
opinions, enlayra lo que li cuadra, enfonza lo que no
li convé, fins fa caure ministeris. Ella es avuy lo ver-
dader amo del poble; lo més gran bé, si es premsa
bona; lo pitjor mal, si es premsa mala. A la premsa
es deu l' actual indiferentisme polítich y religiós,
aquet ensopiment totalment passiu en que está el po-
ble, aquexa especie de *nirvana*, que diria en Castelar,
en que s' trova Espanya. Y si avuy es veu y es palpa
un renaixement y com una tendencia vaga cap al car-
lisme y á la Religió y als *fueros*, á la premsa es deu
també, á aquexa premsa sufrida, despreciada, mal
mirada moltes voltas, de la que forma part LO MES-
TRE TITAS.

Es, donchs, *deber* dels católichs sostenir la premsa
católica; dels carlistas suscriures á las publicacions
carlistas; dels catalanistas afavorir los diaris del seu
partit; y puig LO MESTRE TITAS, es á la vegada, ca-
tólich, carlista y catalanista, es segur que 'ls interes-
sats lo protegiran cada día més.

Que 'l pare l' escampi entre 'ls fills, los germans
entre 'ls germans, los parents entre 'ls parents, los
amichs entre 'ls amichs, los amos entre los mossos y
criats, los richs entre 'ls trevalladors. Exigiu que 'l
tingan la taberna ahont aneu, lo café ahont passeu un
rato, la barbería d' ahont sou parroquiá, lo cassino
del cual sou socio. Escampeulo, sí, que ¡quí sab! tal
volta será éll l' instrument ab que, arrencant un áni-
ma del vici, ó de la indiferencia, ó del socialisme, la
portaréu á la virtut y á la verdadera democracia.

**

Que al fi y al cap no vos ne arreptireu ni tú, ni
aquells entre 'ls quals lo reparteixis. Tú, perque nin-
gú s' arrepteix de conquistar un ánima pera la Re-
ligió y pera la Patria; aquells á qui 'l repartexis, per-
que LO MESTRE TITAS es bastant simpátich pera que
al primer día l' estimin cuants passen sos ulls per las
sevas planas. Artísticas son las láminas que publica,
simpátichs los seus artículos, humorísticas las sevas
poesias; tot en éll té sombra é intenció, aquexa inten-
ció que tant agrada al poble, quant s' aludeix á cer-
tas institucions y á certas personas, que son pera
Espanya, lo que era pera 'ls antichs la sombra del
Manzanillo.

Sols, á voltas, trovarán en LO MESTRE TITAS algu-
na nota discordant; son aquells articlets (que podreu
passar de llarch) suscrits per en

VALCARLOS.

Un any conta de vida ja, LO MESTRE TITAS.
¡Cóm han cambiat los temps desde 'l Juny de l' any
passat!

Un any en que Espanya ha fet més vía pel camí
de la desgracia, que no havia fet en deu anys. Go-
berns ineptes é imprevisors los hem tingut sempre
desde que 'l vil lliberalisme s' infiltra en totas las
esferas sociais, matant pausadament la fe, aquella fe
que alimentava nostres cors y que havíam heradat
de nostres pares; debilitant en la societat aquell
afecte pur y desinteressat que sentiam pera la mare
Patria substituhintlo per aquell refinat egoisme de:
primer *jo*, després *jo* y sempre *jo*, relegant á la Patria
al recó dels trastos inútils.....

¿Qué s' pot esperar d' una generació aixís envilida
y materializada? ¿Qué? Res més que una indiferencia
estúpida y grossera per part dels de dalt, seguida
d' una terrible y criminal matansa com á consecuen-
cia de la fam que ha de fer presa de las classes me-
nesterosas.

El dilema es terrible, es sangrient, pero es una
consecuencia lógica, incontrovertible. La fam no te
senyor; el domini de la gana es el poder més despó-
tich é inhumá que existir pot. Y quan las turbas
que 'l exerceixen es un poble sens temor de Dèu,
sens fe, sens apenas noció de lo qu' es l' honor, ¡ah!
llavors se converteix en una furia infernal que sem-
bra arreu ahont passa la destrucció, la mort, la ruina,
el crim.....

Si á Espanya no hi faltés el pa, els governs po-
drían, ab descaro sens igual, sacrificar las colonias,
donar Cuba als *yanks*, trossejar nostre honor, cubri-
nos de vergonyas, indemnizar als Estats Units els
gastos exorbitants de la guerra, escupir á la cara del
exércit, tot ho podrian fer en aras de las sabias y
virtuosas institucions que 'ns reijeixen, pero avuy los
governos jagan ab foch, ó més ben dit, jagan ab una
fera que te fam; y si 'l Lleó es, ab la panxa plena,
l' animal més noble de la Creació, quan la gana
l' apreta es el rey de las feras.....

Que 'ls meus lectors apliquin el cuento.

**

Tot te remey en aquest mon, menos el morir y 'l
escapar de la justicia de Dèu.

Y que Espanya en te, á pesar de que la seva em-
fermetat está agravada per una *robatorilis* aguda, es
cert, certíssim.

Ben clar ho va dir, fa pochos días, qui pot y deu
saberho: l' ilustre senyor Bisbe de Sió.

¿Q' té falta á Espanya en las actuals críticas cir-
cunstancias? ¿Quí pot salvar los interessos sagrats de

la Patria?—deya l' ilustre Prolat desde la cátedra de
l' Esperit Sant, fent el panagírich de Sant Antón de
Padua en Madrit.—*Sols un home, ó un Sant.*..

¡Quína veritat entranyan aquestas sabias paraulas
del ilustre Bisbe!

Si; ó un home, ó un Sant. Un Sant es més difícil,
perque si nostre sigle ha sigut exuberant en adelan-
tos, en progrés, en crear putinerías y pillos, en oferir
Sants á nostra Santa mare la Iglesia ha sigut molt
raqúitich.

Un home..... es molt fácil. De sobras sap el senyor
Bisbe de Sió qué diu el Profeta de las donas y las
criaturas. Donchs, busquem un home, que si 'l bus-
quem no 'ns costará gayre 'l trobarlo. Tot es solsa-
ment qüestió de bona voluntat y..... de deslligarse de
compromisos polítichs; de sobras sap éll, com ho sa-
ben tots los senyors Bisbes d' Espanya, com ho sap
el sabi cardenal Sancha (y d' aixó 'n podríam respon-
dre), qui es aquest home que falta y quin es lo seu
programa..... Pero, la diplomacia, com la política, á
vegadas, casi sempre, no te entranyas.....

Pero per forsa hem de convenir en que, si no ve
un Sant, ó un home, ve á passos agegantats una ma-
tansa horrible.....

SAID.

MARINERESCA

IMITACIÓ

Pels fills d' Espanya que ja al naixer portan
l' honrosa ensenya de la Christiandat,
nostra nissaga te horitzons inmensos
com los te 'l mar.

Per tots aquells que son valor acreixen
per lográ 'l triunfo sobre 'l yank malvat,
te nostra Antilla ports hospitalaris
com los te 'l mar.

Contra 'ls que ab penas al combat se llansan,
servant sens taca lo sagell sagrat,
te 'l yank aspirivol onas turbulentas
com las te 'l mar.

Pro 'ls cors dels dignes militars católichs,
que sols bategan per la llealtat,
son com las platjas hont s' estrellan monstres
qu' escup lo mar.

LO SENSOMNIER DEL RIGAT.

Roda, 17 Juny 1898.

LA PAU DELS 'BITZAS'

La pau s' imposa, estimats deixebles, y hem de
creurho de fe, quan ho dihen las entitats més perju-
dicadas per los efectos de la guerra.

Concretantnos als col·legis establerts en nostra
ciutat, veurem que la demanan la del *Brusi*, oberta
en lo fort de la Revolució francesa, empachada de
las doctrinas que á aquella informaren y concretadas
á doblar l' espinada deuant del sol que més escalfa.
Ve després la del *Noticiero*, arrelada en nostres temps
per la táctica desmonesta é indigne de hepar (y per-
doneu) el traseró á tots els emfatuats, dihent *mucú*
á tot bitxo vivent con tal de poguerli arrancar un
miserable bitllet de Bunch. Y per últim tenim als que
pomposament pretenen monopolizar la descendencia
dels antichs y prestigiosos personatges que ab son
esfors y sa sanch redondejaren la nacionalitat cata-
lana; aquets també s' declaran partidaris de la pau á
tota costa.

En la del *Brusi*, s' ha obligat á alguns dels seus
professors á deixar algún día de paga pera la suscrip-
ció nacional, després se 'ls condemnará á cobrar el
cupó en pessetas y per últim á posar en perill de ser
esmiculada la *Dalcineya* de sos amors que nasqué
sota un garrofer de Sagunto, la que serví de coberto-
ra als que s' enriquieren comprant los bens del clero,
dels municipis y dels pobres posats á la venda pe 'l
ministre odiós y masó en Mendizabal y que en sa ma-
yor part perteneixen als concurrents á la escola del
Brusi.

En quan al *Noticiero*, li succeheix una cosa per l'is-
til, afeginthi, la perduda de molts deixebles que, per
cuestió de apreciar els assumptos de la guerra, la
dignitat y hasta la vergonya n'ls permet assistir á la
seva escola; y després perque, al anar per terra *alló*
del garrofer es possible que, del modo que van las
cosas, s' abonyegui alguna mitra y s' tornin papers
mullats algunas actas de diputats cunés.

Y á fi de que ningú interpreti torsudament aixó de
la mitra diré: Que fa pochos días, un ilustre y dignís-

3.50 pessetas

MAGNÍFICA OLEOGRAFÍA

A 16 tintas. 79 per 55 centímetros

sim senyor Bisbe de Catalunya, deya, parlant dels successos que 's van desarrotllant á Espanya. "¡Cap á más vellesas, hauré de veure patir fam als meus pobres capellans!"

Mes, continuem l' assumpto.
Referent als descendents directes dels Fivallers, Clarís, Rogers de Lluria, Vifrets y Berenguers, els quals, dit sia entre paréntesis, si tornessin á viure potser escupirían á la cara dels firmants de certa *fulla* abogant pera la pau, per la manera desvergonyida ab que falsifican lo que es la patria, lo que constitueix l' honor y la dignitat d' un poble.

¡Viva Deu! Que si no 'ns causá asco la tal *fulla*, casi be 'ns faría riure.

Y aixó que la guerra apenas si perjudica materialment á quatre catalanistas, á no ser que 'ls desastres sigan tan grossos que fins *baisin* las accions dels *Cuatro Gats*.

**

¡Vinga la pau! ¡vinga la pau! cridan las classes privilegiadas. ¿Sabeu perquè? Perque fins ara sols havíam pagat els plats trencats els pobres y ara 'ls hi tocan el *dogma* á ellas.

Los qu' hem d' aná á lloguer havem pagat ja el delma, puig portem enterrats ja la friolera de cent mil germans nostres y aquestas víctimas claman venjansa al cel, pero terrible, contra 'ls enemichs de fora y 'ls traidors de casa.

Si, feu la pau, que avuy aquesta pau vol dir deshonra, ignominia, infamia. Porteula aquesta pau ben prompte que aixís pot ser esclafiré una riatlla històrica aquesta classe desheredada que sens piular ha donat sos fills y ha vessat sa sanch pera vosaltres, pera salvar vostres interessos y que ara, ¡vils! trapitjeu y escarniu.

Pero encara en resta per derramarne, á bassals ¡si! per aixó havem nascut els pobres! pero ¡ay! que pot ser aquesta sanch vos ofegui á vosaltres, rassa podrida y degenerada.....

LO MESTRE VELL.

¿QUI ES EL RESPONSABLE?

Exa es la pregunta que 'ns venim fent fa alguns días los espanyols, ansiosos de saber á qui debem donar las gracias del estat tan trist y crítich en que 's trova Espanya. S' ha aixecat majestuosa la veu d' un ilustre diputat pera dir que lo pes de la justicia en tot lo seu rigor debia caurer sobre 'ls ministres de la restauració puig que essent ells los responsables no han respost de res pro que no ha tingut may cap culpa en los desastres. En la palpitant qüestió de Cuba y Filipinas en tenim prova ben clara; los yankís s' han apoderat junt ab los tagals de totas las Filipinas. Donchs, be; després de veurers més clar que la llum del sol que aixó ha sigut causa del abandono criminal que el govern ha tingut al archipiélach, encare quan algún diputat los hi tira en cara son funest y malehit proceder en cosas tan essencials pera lo be d' Espanya, contestan qu' el govern no hi te cap culpa, perque son desgracias que no 's podían evitar, sent aixís que hi havia temps suficient pera prevenir tot lo que ha passat després, puig que be ho havían aconsellat gran nombre dels individuos més ó menos entesos en eixas materias. Pro 'l govern no 'ls escoltá; ans be, feu lo contrari del que convenia, deixanxo tot abandonat á las pocas forsas dels pobres soldats, que allí havían de morir. La masoneria, aqueix infernal enemich de tot lo bo, sá y pur que encare hi ha en la terra, te jurat desde molt temps encara, la emancipació de nostres colonias, per la sola rahó de que 'ls frares hi tenen influencia, y com que 'l funest govern d' Espanya es masó desde 'l membre més elevat al més petit é insignificant, y aixó ho dich ab veu ben alta, vetaquí la causa perque 'l govern no vol ni pot fer res en be de nostre patria ja que te més en compte los interessos de tan abominable secta, que los del país que posaren en sas mans, y anteposa 'l be de aquella al engrandeixament de nostre terra. Si unicament los homes que governan tenen desitj d' estar al cap de la nació es pera millor poguer ser profitosos á la masoneria y al emsemps omplir més y més sas butxacas de tresors, robats al poble, encare que á n' aquest se 'l hajú de escanyar fins á ferli esquitjar la última moneda y deixar-lo sense un mos de pa que portar á la boca. Oh, y si encare no més fos aixó; lo pitjor, que pera conseguir sos plans depravats, no tenen escrúpuls ni conciencia en deixar assassinar uns sens fi de fills d' Espanya. En cambi los infames mandóns de nostre terras, concedeixen la gran creu de San Fernando al altre farsant

masó com ells, que ha servit de instrument pera con-sumar tan fatídica é inhumana obra.

Mes, per aixó ¿no es culpable en Primo de Rivera, com se veu en sa defensa, ni tampoch ho es en Moret? Ca, no ho es ningú. Las cosas debían passar aixís y ja han passat. Pro ells no volen tenir culpa en los crims y demés vilesas que portan fetes des que 's menjan lo pa del poble y 's veuhen la sanch dels seus fills? Que no la vulgan; nosaltres los hi donem, y ¡ay! del día en que siga hora de pagar infamias que prou jamagarán de valent.

LO MESTRE JOVE.

D' una carta qu' hem rebut d' un soldat de Puerto Rico, copiem el següent párrafo que consona ab lo manifestat pe 'l general Macías en lo referent á haver mort en el combat de Sant Joan un militar *yank* d' alta graduació:

"Lo día 12 de Maig se presentaren 12 barcos nort-americanos que bombardejaren per espay de 4 horas la ciutat, pero hagueren de retirarse ab un barco fet malbé, y segons s' assegura ab 87 morts, entre aquests lo vice-almirant de la esquadra enemiga y bastants ferits.

Nosaltres tinguérem, en las baterias, 2 morts y 6 ferits."

Pot donarse per segur, donchs, per aquesta y altres cartas rebudas y per els partes del general Macías, que el vice-almirant *yank* deixá els ossos en aquell combat.

Que Deu l' hajú ben perdonat.

Un dato que pinta de cos enter á un home; capitalista, alfonsí, y burro com una sabata:

—Escolta, tu que coneixes el programa de Don Carlos y estás més ó menos al tanto de las intencions del Pretendent. ¿Saps si pagará el cupó ab pessetas? —Ab balas de plom—vaig contestarli.

Rigurosament històrich.

Entre dos trinxeraires:

—¿Qué cridas? ¿El *Noticiero*? ¿No saps que havíam quedat que desde *aixó* del *Noticiero* no més vendriam *Publicitats y Heraldos*? Ja veurás si 't sent en *Quiquets* com et.... una boleya. Mira vesten al Liceo y vente 'ls en el *Galipau*.

¡Fins en quin punt arriba á ferse antipátich el *Noticiero* per la seva campanya desdichada á favor de la pau!

¿A quin preu se vendria l' honra el *Brusi*, quan á tan vil preu vol vendre la de la patria que val més que la d' éll?

Apaga y vámonos.

El servey obligatori no creyem que arribi á ser lley, pero es cuestió qu' está sobre el tapete.

Eis carlins s' abstinueren de votar perque las cosas, ó no ferlas ó ferlas be.

Puig que si injust es que 'ls rics 's lliuren de pagar, com 'ls pobres, el tribut personal que 's deu á la patria, irritant sería veure 'ls pobres en els combats esposant el *pelleco* y als rics invadint las oficinas y fent petar bacaynas tot lo día.

Aixó sols pot arreglarho un Rey militar y justicier.

OBRAS SON AMORES.....

En una nació qual nom no vull recordar, succehí que una dona tenia baix lo seu cárrech la custodia dels bens del poble, hasta tant que lo seu fill arribés á ser gran. No podent per ella sola administrar dits bens, tenia facultat, y aixís ho feya, de confiar tal missió á las personas mes aptes, no tenint ella altre obligació que la de cobrar. Vetaquí que, en lloch de cridar á personas desinteressades.... y católicas de bona mena, cridava á personas que sols sabían fer *desapareixer* els cuartos del poble.

Mes lo bo del cas es que dita dona estava adornada (no duptis estimat lector) de qualitats iguals á las

de Isabel la Católica, es á dir de un desprendiment gran, de un talent gran que la feya (es clar) més responsable dels seus actes, per quan no podia alegar ignorancia.

Y apropósit; me ve á la memoria *alló* d' aquell pagés que pensant tenir un fill molt espavilat y de un privilegiat talent, lo portá á estudi y digué al Mestre: Es un talentás (á l' hora del ápat); y en efecte, quan torná á veurer al Mestre, aquest li contestá, tot badallant (com fan desde temps immemorial els mestres) y usant la parla dels Gutierrez: *Ese chico tiene muy de talentu, peru..... no se le vé.....*

Las virtuts dels grans homes, com las de las grans donas, al mateix que 'ls diamants, si estan tan amagadas, que ni 's veijin, no serveixin de res en profit dels pobles.—X

ALS CAIXISTAS

Sobre tot un altra vegada no 'm fassin dir naps per cols, no 'm fassin afirmar lo que jo nego; puig ez la *Carta oberta* jo deya: *Soch cristiá NO merament protestant*; y vostés 'm trehuen lo NO y 'm fan dir SI.

Després no 'm fassin tractar tant be á Sant Pere; que jo l' acostumo á tractar de *vos* y veig que me 'l fan tractar de *vosté*. Jo deya que Sant Pere va ser lo PRIMER Sant Pere, y vostés me li clavan: *que va ser lo SENYOR Sant Pere*.

També 'ls encarrego que no 'm fassin passar per un llatinista de pa sucut ab oli; sino 'ls seminaristas quan me veurán pel Seminari 's posarán á riure per sota 'l nas, y dirán: *Ecce homo: Aquí teniu l' home.....* dels disbarats. Yo deya: *Miseremini eorum*, y vosaltres me feu dir: *Miseremini aerum*; es dir, que jo dich: *Compadeceuvos d' ells*, aixó es dels protestants, y vosaltres me li claveu: *Compadeixos* de las CAM-PANAS: si haguessou dit dels *toca campanas* us ho hauría perdonat, perque..... ho hauríau encertat.

J. M. T.

¿QUI VA NAIXER?

Un any ja fa: un any ma estimadeta é be 'n complert avui,
Qu' alegroi nasqué..... ¿Qu' ho dich Marieta, nineta de mon ui?
(No dich de mes uis car en ma vista un n' hi falta sapiats,
Qu' un jorn me va traure un modernista eixint dels *Cuatro Gats*.)
E tornant al que 't deya m' aimada, recort pot ser tindrás....
¿Qui nasqué pel Juny de l' altre anyada?....
¡pensa que pensarás!....
Bordegassos é fembres nasqueren per lo més de San Joan,
E totes les besties que pogueren, prou també naixer van....
Un senyó nasqué, que no es persona encar qu' apar engany;
Tampoch es bestie é menys una dona; ¿vritat que fou estrany?....
¡Apa Marieta! les remembransa; ¡pensa que pensarás!
E si vols menja cúas de pansa, melló ho endevinarás....
Ya va estar al mon altre vegada, més ¡ay! s' hi va aborrit,
E fastidiat tingué l' humorada d' anarse 'n á morir....
Morí per torná á naixer Marieta, car faltant ses lliasons
Plorá la carlina canalleta....
llágrimas com sigrons.
¿Ell que si? Torna en eix mon de monas, é diu: ¡Nois! prou plorar;
Venite ad me totes les personas que vulgan estudiar.
Personas grans, criatures petites en más aules entreu.
Aci tenu á LO MESTRE TITAS: disponer d' ell podeu....
¡Ay macatxo! ¡T' he dit ja Marieta! encar que sens volguer
Qui va naixer! ¡Que bona l' he fetal!....
May més modernista torno á ser.

JOANET GRIPS.

DEMOCRACIA CATÓLICA PRÁCTICA

Están tips los *nets de clatell* de tirar pels bigotis dels católics, que som uns absolutistas, amichs del clero y dels rics, y que al poble no 'l tenen per res,

